

Het tweede deel

Het tweede deel en ook het begin van een nieuwe lijdensweg,
een nieuw pad met in het begin weinig uitleg.
Ik liet een leven achter dat mij brak in duizend kleine scherven,
waar woorden sneden als glas en dromen langzaam sterven.
Ik droeg al jaren pijn in een lichaam dat nooit echt zweeg.
Een rugzak vol medische dossiers die ik toen al meekreeg.

Ik was moe van overleven, van sterk zijn zonder keus,
van doen alsof het ging terwijl mijn binnenkant zo zwaar voelde als een reus.
Wat vermoedheid was geworden, zwaar, log en alleen.
Tot hij daar plots weer stond, mijn eerste liefde van weleer.
Wij wandelden alsof de wereld ons opnieuw liet beginnen,
alsof elke stap vooruit ons leven kon ontzinnen.

In weekends zonder kinderen waren wij even twee.
In weekends met de kinderen voelde ik: dit gezin gaat met me mee.
Niet mijn bloed, maar wel in mijn hart, dat zonder twijfel koos.
Een droom die ik als kind in me droeg, zo mooi en zo broos.
En toen, tussen de Duitse heuvels, vroeg hij mij,
samen met zijn kinderen aan zijn zij:
“Wil je mijn vrouw worden, voor altijd bij mij?”

Ik zei ja met heel mijn wezen, met elke vezel die nog hoopte,
niet wetend dat mijn lichaam toen al stil de toekomst sloopte.
De klachten kwamen sluipend, eerst vaag en toen zo fel.
Onderzoeken, scans en stilte... die alleszeggende hel.
MS, zei men uiteindelijk, kort, zakelijk, beslist...
alsof één woord voldoende was, voor alles wat je mist.

Alsof het enkel letters zijn en geen onzichtbaar gevecht,
geen lichaam dat je langzaam uit je eigen leven vecht.

Ik werd boos op mijn zenuwen die hun plicht vergaten,
op benen die niet luisterden en me zomaar lieten praten.
Met vloeren, muren, drempels die plots obstakels werden zo groot,
op wandelpaden die ik liefhad, maar nu verloor als een stille dood.

En toch was daar zijn hand die mij bleef dragen waar ik viel.
Zijn blik die zei: "Ik blijf hier, wat deze ziekte ook verniel."
We trouwden, blij en stralend, ondanks alles wat al woog.
Liefde als ons anker toen de toekomst dreigend boog.
Maar toen, alsof het lot fluisterde: "Ik ben nog niet klaar!"
Kwam ook epilepsie plots ongenadig en zwaar!

Aanvallen die mijn vrijheid stalen, mijn zekerheid verbraken.
Opnames, psychische opnames, gesprekken die mij kraken.
Hoe leg je aan buitenstaanders uit wat controle verliezen is?
Dat je lichaam plots beslist wanneer 'jij' er niet meer is.

Dat vechten soms niet winnen is, maar leren dragen wat er komt.
En dat hoop geen wondermiddel is, die elke wonde stompt.
Ik ben boos, ja, soms razend, op alles wat me werd ontnomen!
Op kilometers die ik mis en op onbereikbare dromen.
Op ziekenhuisgangen waar slecht nieuws schoot in mijn hoofd,
op een arts die voorzichtig spreekt en toch weer iets belooft.

Maar ik ben ook dankbaar, dieper dan mijn angst ook reikt.
Voor liefde die niet wankelt wanneer mijn lichaam wijkt.
Voor een man die mij niet ziet als breekbaar of als last,
maar als de vrouw van wie hij houdt, in de toekomst, in het heden, vast.
Leven met MS is rouwen om wat je soms verliest.
Maar ook leren zien wat blijft wanneer het leven anders kiest.